ת"א 35341-08-20 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

מספר בקשה:2

בפני כבוד השופטת נסרין עדוי-ח'דר

המבקשת **הפניקס חברה לביטוח בע"מ**
ע"י ב"כ עו"ד עבדי משה ואח'

נגד

המשיב **המוסד לביטוח לאומי**
ע"י ב"כ עו"ד עמראן ח'טיב ואח'

<u>החלטה</u>

לפניי בקשה לסילוק תביעת המשיב על הסף, מחמת התיישנות (להלן: **הבקשה**).

<u>הרקע לבקשה</u>

1. ביום 17.8.2020 הוגשה תביעת המשיב (להלן: **המל"ל** או **התובע**) כנגד המבקשת (להלן: **הנתבעת**) לשיבוב בגין גמלאות נכות כללית ששולמו וישולמו לנפגע מר ח.ס (להלן: **הנפגע**), יליד 1987, עקב פגיעתו בתאונות דרכים מיום 4.5.2011 (להלן: **התאונה** או **התאונה הראשונה**). הנתבעת הייתה המבטחת לעניין השימוש ברכב בו נהג הנפגע במועד התאונה הראשונה, על פי פוליסת ביטוח חובה.

2. יש לציין, כי הנפגע היה מעורב בתאונת דרכים נוספת, מיום 10.10.2012 (להלן: **התאונה השנייה**), כשמנורה חברה לביטוח בע"מ הייתה המבטחת לעניין השימוש ברכב בו נסע הנפגע באותו מועד, וזאת על פי פוליסת ביטוח חובה. אך, במסגרת פסק הדין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד בחיפה, שדן בתביעתו של הנפגע עקב פגיעתו בשתי התאונות, קבע כי 80% מנזקי התובע נגרמו עקב התאונה הראשונה ו- 20% עקב התאונה השנייה. מכאן, קוזזו מהפיצויים שנפסקו לתובע עקב פגיעתו בתאונה הראשונה 80% מתגמולי המל"ל [<u>ת.א 22084-11-12</u> **XXX נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ ואח'** (31.10.2018), להלן: **פסק הדין**].

3. לאחר מתן פסק הדין, המל"ל פנה בדרישה לנתבעת לשלם לו 55% מגובה התגמולים ששולמו וישולמו על ידו לנפגע עקב התאונה הראשונה, אך דרישתו נדחתה בטענה להתיישנות. מכאן התביעה שבפניי.

4. בתביעה נטען, כי זכות המל"ל להיפרע מהנתבעת נובעת הן מהוראת סעיף 328 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה-1995 (להלן: **החוק**), הן כמיטיב נזקי הנפגע/המבוטח בהתאם לחוק לתיקון דיני הנזיקין (הטבת נזקי גוף), או בהתאם לפקודת הנזיקין, או בהתאם לכל דין אחר (ראו: סעיף 34 לכתב התביעה).

5. עוד נטען בתביעה, כי לאור הוראות ההסכם שבין המל"ל לבין הנתבעת, הנתבעת חייבת לשפות את המל"ל ב- 55% מהסכומים ששולמו על ידו עקב התאונה הראשונה.

6. הנתבעת טענה כי משהוגשה תביעת המל"ל בחלוף למעלה מתשע שנים ממועד התאונה הראשונה, פשיטא כי זו התיישנה ויש להורות על סילוקה על הסף.

7. המל"ל לא הגיב לבקשה, חרף הארכות שניתנו לו, אך הוא הקדים והעלה טיעוניו בסוגיית ההתיישנות כבר בכתב תביעתו. לטענתו, תכליתה של הוראת סעיף 328 (א1) (1) לחוק היא ליידע את המל"ל אודות קיומם של הליכים בין הנפגע לבין צד שלישי או מבטחו, על מנת שיכלכל צעדיו ביחס להגשת תביעת שיבוב. מכאן, גם חוקק סעיף 328 (א1) (3), לפיו נקבע כי תקופת ההתיישנות תחל ביום בו קיבל המל"ל דיווח מהצד השלישי או ממבטחו כאמור בסעיף 328 (א1) (1) או ביום בו נודע למל"ל על ההליכים בין הנפגע לבין הצד השלישי או מבטחו, לפי המוקדם, ובלבד שלא תוגש תביעה כאמור אם חלפו 15 שנים מיום המקרה שחייב את המל"ל לשלם את הגמלה. לטענת המל"ל, משניתן פסק דין בעניינו של הנפגע ביום 31.10.2018 היה על הנתבעת לדווח לו על סכומי הגמלאות שהיא עומדת לנכות מסכום פסק הדין. ובאשר לחלופה השנייה (היינו, מתי נודע בפועל למל"ל על ההליכים בין הנפגע לנתבעת), המל"ל טען כי ברור שלא חלפו שבע שנים ממועד ידיעתו אודותיהם ועד הגשת תביעת השיבוב כאן (ראו: סעיפים 23-19 לכתב התביעה).

8. הנתבעת טענה, כי המל"ל לא הבהיר האם עילת תביעתו היא מכוח הוראות החוק או מכוח הוראות ההסכם. בכל מקרה, תהא העילה אשר תהא, דין התביעה, לשיטתה, להידחות על הסף מהטעמים הבאים:

א. נוכח התרחשות מועד התאונה, בשנת 2011, הוראות ההסכם שמסדיר את מערכת היחסים שבין המל"ל המשלם גמלאות לנפגעי תאונות דרכים לבין חברות הביטוח (להלן: **ההסכם**), הן אלו אשר חלות על התביעה. מכאן, התביעה, שיונקת עילתה מכוח ההסכם, מתיישנת בתוך 7 שנים מיום היווצרות עילת התביעה, ובמקרה דנן מיום התאונה. בהקשר זה, הנתבעת מפנה לפסק דינו של כבוד השופט גריל, רע"א 16017-

06-18 **המוסד לביטוח לאומי נ' פארס עודה ואח'** (21.8.2018). לטענת הנתבעת, משלא ערער המל"ל על הקביעה הנ"ל, בכך הוא הביע הסכמתו לאותה קביעה.

ב. הנתבעת הוסיפה וטענה, כי יש לדחות את התביעה כנגדה מחמת העדר עילה. לטענתה, למל"ל אין עילת תביעה מכוח הוראת סעיף 328 לחוק או מכוח הוראות החוק לתיקון דיני הנזיקין (הטבת נזקי גוף) או מכוח הוראות פקודת הנזיקין, שכן ההסכם ממצה את עילת תביעתו. הנתבעת מפנה לפסק הדין ב- רע"א 7085/14 **המוסד לביטוח לאומי נ' חנן כהן** (19.4.2015) (להלן: **פרשת חנן כהן**), לפיו נקבע כי משהוסכם כי ההסדר החוזי הוא שחל במקרה וכי בעילה חוזית עסקינן, יש להכריע במחלוקת על סמך פרשנות ההסכם בלבד, ואין להסתמך על זכות השיבוב הסטטוטורית של המל"ל הקבועה בהוראת סעיף 328 (א) לחוק.

ג. התביעה הוגשה תוך שיהוי רב, וגם מטעם זה יש להורות על סילוקה.

<u>דיון והכרעה</u>

9. למל"ל יכולות להיות שתי עילות תביעה. האחת, מכוח הוראת סעיף 328 (א) לחוק – תביעת סוברוגציה/תחלוף. השנייה – תביעה חוזית, מכוח הוראות ההסכם רב השנים בין המל"ל לבין חברות הביטוח [לצורכי ההמחשה בלבד ומבלי למצות, ראו: רע"א 5123/10 **ילנה זטולובסקי נ' המוסד לביטוח לאומי ואח'** (21.8.2012) פסקה 9 (להלן: **פרשת זטולובסקי**]. למותר להוסיף ולציין, כי **ההסכם מבוסס למעשה על עילת השיבוב הסטטוטורית**.

10. יובהר, כי בענייננו אין כל חולק כי הוראות ההסכם חלות על התביעה דנן. כעולה מנספחי הבקשה, ההסכם המקורי בין המל"ל לבין חברות הביטוח, לרבות הנתבעת, נחתם ביום 12.11.1990. תוקפו היה לשנה, אך הוארך מאליו לשנה נוספת מעת לעת. ההסכם האחרון שצורף לבקשה היה לתקופה שבין 20.7.2015 עד 19.7.2016. המל"ל לא טען כי ההסכם אינו חל על התביעה. נהפוך הוא. בכתב התביעה המל"ל אף העמיד דרישת התשלום על השיעור המפורט בהסכם.

11. בכתב התביעה ובדרישות המל"ל שנשלחו לנתבעת בטרם הגשת התביעה, נטען כי העילה לתביעה היא עילה סטטוטורית, מכוח הוראת סעיף 328(א) לחוק, אך בדרישות עצמן וכן בסעד האופרטיבי שנדרש לתשלום בתביעה, הועמד הסכום על פי השיעור שנקבע בהסכם. הנתבעת טענה כי כתב התביעה אינו מבהיר מהי עילת התביעה מכוחה הוגשה התביעה, אך היא ביקשה להורות על סילוק התביעה, בין אם מדובר בעילה חוזית ובין אם מדובר בעילה מכוח הוראות החוק.

12. יש לציין, כי בכתב התביעה עורבבו שתי העילות ביחד. עוד אציין, כי על פניו העילה החוזית אכן ממצה את עילות התביעה של המל"ל.

13. על כן, אתמקד בבחינת השאלה האם העילה החוזית התיישנה, או לא. כבר אומר, כי התשובה לשאלה הנ"ל תינתן בהתאם למשטר ההתיישנות שנקבע בהוראות החוק, הגם שמדובר בעילה חוזית.

אנמק מסקנתי.

14. אכן, הלכה פסוקה מקדמת דנן היא, כי להסכם שבין המל"ל לבין חברות הביטוח חיים משלו הגם שנולד מתוך סעיף 328 לחוק, ולמעשה, ההסכם סוטה מהוראותיו של סעיף 328 לחוק [ראו: ע"א 7453/12 פארס אלחבאנין נ' כריסי אברהם (9.9.2014) פסקה 15]. **ברם,** יש להדגיש, כי **הדברים נקבעו בסוגיות שנגעו לפרשנות הוראות ההסכם, ולא בנוגע לתחולתן או אי תחולתן של הוראות ההתיישנות, שנקבעו בחוק, על ההסכם**. יתרה מכך, **כשהפסיקה עסקה בפרשנות הוראות ההסכם, והגם שהיו מקרים שהצביעו על סטייה מהוראות החוק, עדיין פרשנות ההסכם נעשתה בצמצום ותוך שמירה על עיקרון הסובורגציה שביסוד ההסכם** [לצורכי ההמחשה בלבד ומבלי למצות, ראו: רע"א 7085/14 **המוסד לביטוח לאומי נ' חנן כהן ואח'** (19.4.2015), ע"א 3013/01 קרנית, קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' המוסד לביטוח לאומי (20.11.2002)].

15. עיינתי גם בהוראות ההסכם ולא ראיתי כי הייתה כל התנאה על אותו משטר ההתיישנות הסטטוטורי או חריגה ממנו. ההסכם והפסיקה בהקשרו, הדגישו את כוונת הצדדים לחסוך בהתדיינויות בכל הכרוך ליישום הוראת סעיף 328 לחוק הקובע את היקף זכויות השיבוב של המל"ל. בפרשת זטולובסקי נקבע כי: "תביעת המוסד מכוח ההסכם (וכזו היא התביעה שלפנינו), נסמכת על ההסכמים שנחתמו בין חברות הביטוח לבין המוסד לביטוח לאומי, **אשר באו להסדיר באופן כולל את מערך היחסים בין צדדים אלה בכל הכרוך ליישום הוראת סעיף 328 הנ"ל**. כידוע, המוסד לביטוח לאומי וחברות הביטוח ראו לנכון לייעל את הליך השיפוי בדרך של קביעת הסדר מוסכם כללי מראש, שיבוא תחת ההתדיינויות העתידיות שהיו נדרשות בכל פעם שהמוסד היה חפץ להפעיל את הזכות המוקנית לו בסעיף 328 לחוק הביטוח הלאומי. ההסכמים נועדו "...להביא לפתרון מחלוקות עתידיות בין הצדדים... ולהגיע להסכמה מראש כדי לחסוך התדיינויות בעתיד בכל תביעה ותביעה בנפרד..." (ד"נ 10114/03 המוסד לביטוח לאומי נ' אררט חברה לביטוח, פ"ד ס(4) 132

(2006))" (ההדגשה היא שלי החי"מ ואינה במקור). אך, לא נאמר דבר הפוגע בתחולת כללי ההתיישנות, אלה שנקבעו בחוק או בפסיקת בית המשפט העליון.

16. בענייננו אין מחלוקת לגבי היקף הזכות, מהותה והקשר הסיבתי בינה לבין התאונה. אך השאלה היא: האם ההסכם שינה ממשטר ההתשיינות שנקבע בחוק ובפסיקה. היינו, האם יש לבחון את סוגיית ההתיישנות על יסוד דיני התיישנותה של עילה חוזית במנותק ממשטר ההתיישנות הסטטוטורי, או שמא ניתן להסתייע בהסדרי ההתיישנות הספיציפיים לתביעות השיבוב מכוח הוראות החוק והפסיקה, למרות תחולתו של ההסכם על תביעת השיבוב.

17. אכן, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד בחיפה [רע"א 16017-06-18 המוסד לביטוח לאומי נ' פלוני (21.8.2018) (להלן: **פסה"ד**)] נקבע כי: "הוראת סעיף 328(א1)(3) של חוק הביטוח הלאומי, המאריכה את תקופת ההתיישנות, אין בה כדי לסייע בידי המבקש, שכן הוראה זו מתייחסת לתביעה מכוח סעיף 328 של חוק הביטוח הלאומי, אך לא ביחס לתביעה המבוססת על העילה החוזית שמעוגנת בהסכם אשר בין הצדדים." (ראו: פסקאות מ"ז, מ"ח ו- נ"א בפסה"ד) ואכן, המל"ל לא ערער על הקביעה כאמור. **ברם, יש לציין כי באותו עניין המל"ל היה מושתק מלטעון שלא ידע על ההליך בין הנפגע לבין המבטחת, או שידע עליו רק ממועד הגשת התביעה על ידי הנפגע, או שטרם הגיע מועד ההתיישנות** (ראו: פסקה מ' בפסה"ד). כך, שעצם הימנעות המל"ל מלערער על הקביעה הנ"ל, לא הייתה משנה כהוא זה מהתוצאה אליה הגיע בית המשפט בסופו של יום ועל כן, לא ניתן לזקוף לחובת המל"ל את הימנעותו מלערער עליה. זאת ועוד, **דומה כי קביעת בית המשפט באותו מקרה, לפיה עילת התביעה החוזית (שלא נטענה בכתב התביעה) התיישנה הייתה מבוססת דווקא על יסוד משטר ההתיישנות הסטטוטורי/התיישנותה של עילת תביעת השיבוב. הראיה לכך, בית המשפט קבע כי עילת התביעה החוזית התיישנה בהינתן מועד התאונה**. לא נעלמה מעיניי ההפניה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים, בעניין איילון [ראו: רע"א 33623-02-12 **המוסד לביטוח לאומי נ' איילון חברה לביטוח בע"מ ואח'** (31.5.2012) (להלן: **פרשת איילון**)]. **אלא מאי? אותו פסק דין ניתן לפני תיקון החוק והוספת סעיף 328(א1)(3).** מה גם, שבפרשת איילון בית המשפט לא קבע כי הוראות ההסכם מנותקות ממשטר ההתיישנות שנקבע בחוק. אף נהפוך הוא. בית המשפט אושש את הקשר בין שאלת התיישנות העילה החוזית לבין התיישנות עילת התביעה הסטטוטורית וציין במפורש, כי אלמלא התקיימותן של נסיבות שהיה בהן כדי להחיל את הוראת סעיף 9 לחוק ההתיישנות, תשי"ח-1958, עילת התביעה החוזית הייתה מתיישנת משחלפו שבע שנים ממועד התאונה. זוהי למעשה תקופת התיישנות תביעת הנפגע באותן נסיבות. משמע, בית המשפט השווה בין תחילת המועד הקובע להתיישנות העילה החוזית לבין תחילת

המועד הקובע להתיישנות העילה הסטטוטורית. **אחרת, כיצד ניתן להסביר את ההיאחזות במועד התאונה כמועד הקובע לתחילת מרוץ התיישנות העילה החוזית**. הלוא ברור הוא כי בקביעת מועד התאונה או המועד בו נולדה עילת תביעת הנפגע, כמועד הקובע להתיישנות העילה החוזית של המל"ל, בכך יושם משטר ההתיישנות הקובע בסוגיית התיישנותה של עילת השיבוב שמכוח הוראת סעיף 328 לחוק, ולפיו ככלל תביעתו של המוסד לביטוח לאומי לפי סעיף 328(א) לחוק היא תביעת שיבוב שעילתה נולדת בד בבד עם עילת התביעה של הניזוק, ומתיישנת יחד עמה [(ראו: ע"א 1577/97 **המוסד לביטוח לאומי נ' עמית** (18.12.2001)]. למותר להוסיף ולהדגיש עוד, כי **ההבחנה בין עילת התביעה החוזית לבין עילת התביעה הסטטוטורית שננקטה בפסקי הדין הנ"ל הייתה רלוונטית לצורכי ההכרעה בבקשה לתיקון כתב התביעה על ידי הוספת עילת תביעה חדשה שלא נטענה בכתב התביעה שהוגש על ידי המל"ל. הבחנה זו הייתה מתחייבת על רקע הבקשה שעמדה לדיון, אך אין לגזור ממנה כלל, לפיו קיים שוני במשטר ההתיישנות החל על התביעה החוזית לבין משטר ההתיישנות החל על התביעה הסטטוטורית**. אחרת, בית המשפט לא היה מקשר בין מועד התאונה לבין מועד התיישנות העילה החוזית (שבאותם מקרים לא הועלתה בכתב התביעה המקורי), והיה בוחן את הסוגיה על רקע מועד התגבשותה של עילת תביעה מכוח ההסכם, היינו ממועד התשלום ולא ממועד התאונה. משלא נקבע כך, ברי כי **הקשר בין ההסכם לבין משטר ההתיישנות שנקבע בחוק, לא נותק והוא ממשיך להתקיים חרף החיות העצמאית לעילה החוזית.**

18. הכלל שנקבע כאמור לעיל, להתיישנות תביעת השיבוב שמכוח החוק, שהוחל גם על התיישנות תביעת שיבוב מכוח ההסכם, היה לפני תיקון החוק ולפני הוספת סעיף 328(א1)(3) שקבעה דין התיישנות מיוחד, ולפיו עקרון היסוד שלפיו תביעת שיבוב נולדת עם תביעת הניזוק ומתיישנת עמה נותר בעינו, למעט כשהמזיק או מבטחתו שילמו פיצוי לנפגע וניכו את תגמולי המל"ל. במקרה כגון דא חל ההסדר המיוחד שנקבע בסעיף 328(א1)03) לחוק. דין זה, כפי שנראה בהמשך, חל על התביעה דנן.

19. למען השלמת התמונה, אמחיש להלן את האבסורד בקביעת מועד התיישנות העילה החוזית במנותק מהוראות סעיף 238 (א1)(3) לחוק:

- בהוראת סעיף 3 להסכם (ראו: נספח א' לבקשה), נקבע מתי קמה חבות חברת הביטוח לשיבוב המל"ל. בסעיף 3 נקבע כי: "**שילם או משלם המוסד – על פי הוראות החוק – גמלאות לנפגע בתאונת דרכים (להלן: התביעה), והחברה אחראית – על פי הוראות חוק הפיצויים ופקודת הביטוח – לפצות אותו נפגע מכוח היותה המבטחת של השימוש בכלי רכב שהיה מעורב בתאונת הדרכים, בגינה משתלמות הגמלאות לנפגע,**

בפוליסה שהייתה בת תוקף בעת התאונה, תפצה החברה את המוסד כדלקמן: (1) כאשר הנפגע הוא הנוהג בכלי הרכב – 62.5% מסכום התביעה. (2) כאשר הנפגע אינו הנוהג בכלי הרכב – 80% מסכום התביעה." (ההדגשות הן שלי החת"מ ואינן במקור). השיעורים שנקבעו בסעיף 3 להסכם שונו במרוצת השנים, ומוסכם על הצדדים בענייננו כי שיעור השיבוב הרלבנטי עומד על 55% מתגמולי המל"ל.

- בהתאם להוראת סעיף 6 להסכם בשילוב עם השינויים מיום 26.3.1985 ומיום 7.3.1986, "החברה תשלם את תביעת המוסד לפי דרישתו תוך 45 ימים **<u>מיום הדרישה</u>**. פיגרה החברה בתשלום פרק זמן העולה של 15 יום, יהיה עליה לשלם למוסד ריבית בגובה הריבית המקסימלית על סכום התביעה, לפי חוק פסיקת ריבית... ועוד 20% מסכום הריבית הנ"ל." (ההדגשה שלי החת"מ ואינה במקור).
- בהתאם לסעיף 2.ב. לתוספת להסכם מיום 20.7.2015, הוסכם והוצהר כי "כל דרישות השיבוב שתוגשנה על ידי המוסד לפי הסכם זה, תשולמנה במלואן, בהתאם לתנאים ולמועדים על פי דרישת התשלום הראשונה שנשלחה מאת המוסד".
- בעניינו, דרישת המל"ל הראשונה הייתה מיום 14.4.2019. דרישה זו לא נענתה על ידי הנתבעת. הדרישה השנייה יצאה ביום 8.8.2019. בתשובה לדרישה השנייה הנתבעת אישרה קבלת שתי הדרישות, אך היא דחתה אותן מחמת התיישנות. התביעה לבית המשפט הוגשה ביום 18.8.2020.
- תביעת השיבוב שבפניי עניינה בתשלומי גמלת נכות כללית ששולמה לנפגע החל מיום 13.6.2013 ועד היום ובגין הגמלה כאמור שתשולם לו מהיום ועד תום תוחלת חייו.
- אם אלה הם פני הדברים, ולאור הוראות ההסכם, ואם נאמץ את פרשנות הנתבעת לפסיקת בית המשפט המחוזי שהובאה לעיל, הרי שעילת התביעה למל"ל אמורה לקום עם תשלום הגמלה לנפגע ולא מיום התאונה. יתרה מכך, עילת התביעה מכוח ההסכם היא עילה שאמורה להתחדש עם כל תשלום ותשלום. בענייננו מדובר בגמלה חודשית ששולמה לנפגע החל מיום 13.6.2013 ומשולמת לו עד היום ותשולם מידי חודש גם בעתיד. הנתבעת לא טענה כי המל"ל החל לשלם את הגמלה לנפגע מיום התאונה. אף אם אצא מתוך הנחה כי המל"ל שילם לנפגע תגמולי נכות כללית מאז התאונה ועד יום 18.8.2013 (שבע שנים לפני הגשת התביעה), עדיין עומדת השאלה מה עם התשלומים שטרם חלף 7 שנים מאז תשלומם ומה עם התשלומים העתידים. האם ייתכן כי במצב כזה, תישמע טענת המל"ל כי תקופת ההתיישנות טרם חלפה משמדובר בעילה המתחדשת מידי חודש בחודשו או עם כל תשלום לנפגע?! פשיטא, כי המבטחות, ובצדק, היו מעלות את הטענה האולטימטיבית שמקורה בדיני הסוברגציה, והיא: שלא ייתכן כי זכותו של המל"ל תהייה עדיפה על זכותו של הנפגע ואם תביעת הנפגע מתיישנת בתוך 7 שנים ממועד התאונה או ממועד היוולדותה של עילת תביעתו, הרי שתביעת המל"ל לא יכולה להתחדש עם כל תשלום.

- יתרה מכך, אם עסקינן בתביעה שעילתה מתיישנת בהתאם לכללי התיישנותה של עילה חוזית "קלאסית", אזי מתעוררת עוד שאלה, והיא: האין התביעה מתיישנת בחלוף שבע שנים ממועד הפרת ההסכם בידי הנתבעת או ממועד ידיעת המל"ל על ההפרה?! ושוב התשובה היא בשלילה. שכן, אם נאמר אחרת עלול להיווצר מצב אבסורדי, שהצדדים להסכם מעולם לא חפצו בו.

20. עינינו הרואות, כי אין מנוס מהקביעה כי הוראות ההסכם לא באו כדי לשנות ממשטר ההתשיינות הסטטוטורי החל על תביעת השיבוב הסטטורטורית. פרשנות זו היא המתחייבת, משמגשימה היא הן את תכלית החוק על תיקוניו, הן את תכלית ההסכם רב השנים והן את כוונת הצדדים להסכם. פרשנות זו תמנע מצב אבסורדי, העלול להיווצר כתוצאה מנקיטת גישה מלאכותית המבקשת לנתק את משטר ההתיישנות החוזי ממשטר התיישנות הסטטוטורי, והוא שתביעת הנפגע תתיישן בעוד תביעת המל"ל לעולם לא תתיישן. ברור כי לא לכך הייתה כוונת הצדדים.

21. לאור כל האמור, אבחן עתה את סוגיית ההתיישנות, על יסוד הוראת סעיף 328 (א1)(3), **שמבחינת מועדי תחולתה**, אין כל חולק כי יש לה תחולה בענייננו [לדיון נרחב בשאלת מועד תחולת הוראת התיקון, ראו: ע"א (ת"א) 22963-10-18 **חברת נמל אשדוד בע"מ נ' המוסד לביטוח לאומי** (21.1.2020)]. בהקשר זה רק אציין, כי ההסכם האחרון שנחתם בין המל"ל לבין הנתבעת היה לתקופה שבין 20.7.2015 עד 19.7.2016. הוראת סעיף 328(א1)(3) נוספה לחוק בשנת 2013 ותוקנה בשנת 2015. סעיף זה קבע דין התיישנות מיוחד לתביעת שיבוב, בהתקיימן של הנסיבות המנויות בו. תחולת התיקון היא תחולה רטרוספקטיבית מובהקת, כך שהוא חל על ניכוי שנעשה ביום 1.1.2016 ואילך, או על פסק דין או הסכם פשרה, שניתן או נכרת ביום 1.1.2016 ואילך, ושמכוחם רשאית המבטחת או צד שלישי שהוא מבוטח שלה, לבצע ניכוי, הכל לפי המוקדם. בהסכם האחרון שחודש ונחתם בין הנתבעת לבין המל"ל, לא הייתה כל התנאה על תחולתו או אי תחולתו של סעיף 328(א1)(3) על תביעות שיבוב המוגשות מכוח ההסכם, ולכן לא קיימת בענייננו כל מניעה מהחלת אותו דין התיישנות מיוחד שנוסף לחוק.

22. פסק הדין בתביעת הנפגע ניתן ביום 31.10.2018. ביום 14.4.2019 וביום 8.8.2019 המל"ל ביקש מהנתבעת לשפותו בשיעור 55% מהתגמולים ששולמו וישולמו על ידו לנפגע עקב התאונה הראשונה. ביום 29.8.2019 נדחתה דרישת המל"ל מחמת התיישנות. תביעת השיפוי הוגשה לבית המשפט ביום 18.8.2020. התאונה שהיוותה עילה לפסיקת הפיצויים שמתוכם נוכו תגמולי המל"ל העומדים בבסיס התביעה דנן, היא מיום 4.5.2011.

23. ברי שלא חלפו שבע שנים מיום מתן פסק הדין ועד הגשת התביעה. הנתבעת לא טענה כי המל"ל ידע על ההליכים בינה לבין הנפגע לפני מתן פסק הדין בעניינו של הנפגע. הנתבעת גם לא טענה כי חלפו למעלה משבע שנים מאז שנודע למל"ל על ההליכים כאמור ועד הגשת התביעה דנן. אין להכביר מילים גם, כי לא חלפו 15 שנים ממועד התאונה ועד להגשת תביעת השיבוב דנן.

שיהוי:

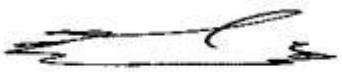
24. הטענה להגשת התביעה תוך שיהוי רב הוגשה כלאחר יד, ולכן אין בידי לקבלה.

<u>לסיכום</u>

25. אני מורה על דחיית הבקשה לסילוק התביעה על הסף.

26. משלא הוגשה תשובת המל"ל לבקשה, איני עושה צו להוצאות.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ב, 20 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

נסרין עדוי-חיידר, שופטת